

ELIBERAREA OMULUI DE DUHURILE RELE

- Vindecarea demonizaților, Duminică a 5-a după Rusalii -

În multe vindecări pe care le-a săvârșit, Mântuitorul Iisus Hristos cere credință de la oameni când îi tămăduiește, pentru că El nu voiește să săvârșească vindecări spectaculoase, magice, fără participarea omului la lucrarea harului Său divin. Mântuitorul cere credință vie și oamenilor din jurul celui suferind, pentru că El voiește ca la vindecările pe care le săvârșește din iubire milostivă pentru însănătoșirea bolnavilor, cei ce se află în jurul bolnavilor să nu fie pasivi, ci receptivi, să nu fie spectatori, ci rugători, având credință puternică și iubire milostivă față de cei care se află în suferință și caută vindecarea. De aceea, cele mai bune arme pentru izgonirea patimilor din sufletul omului sunt lucrarea faptelor luminoase și virtutea. Dumnezeu nu pedepsește direct omul, ci îl privează, îl lipsește de lucruri din jur pentru ca să-și aducă aminte că toate cele din jurul său sunt trecătoare și că netrecător este numai harul lui Dumnezeu care se dobândește prin credință în Iisus Hristos, prin rugăciune, prin împărtășirea cu Sfintele Taine și prin săvârșirea faptelor bune. Însă Dumnezeu nu îngăduie niciodată ca omul să fie ispitit peste puterea lui și fără un scop anume. Astfel, trebuie ca Însuși Dumnezeu să îngăduie, precum singur știe, în grija Lui de lume și în iubirea de oameni, diavolului să aducă, prin slujitorii Lui, diferite pedepse asupra noastră pentru păcatele săvârșite. Aceasta se arată limpede în istoria lui Iov, unde se spune că diavolul n-a putut să se apropie de Iov fără îngăduirea lui Dumnezeu. Iată de ce Sfânta Evanghelie ne

îndeamnă la mai multă credință în Hristos. Deci, dacă suntem uniți cu Hristos, duhurile rele nu au putere asupra creștinului. Dacă un creștin se roagă și spune: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”, duhurile rele nu au putere asupra celui care este plin de harul iubirii lui Hristos. Dacă săvârșim fapte bune, dacă mergem la Biserică, dacă ne împărtășim mai des cu Sfintele Taine, ne întărim duhovnicește și putem lupta împotriva duhurilor necurate, spre slava Preasfintei Treimi, bucuria îngerilor din ceruri și mântuirea noastră. Lumea de astăzi stă în fața atâtor primejdii, din care nu va putea fi scăpată fără ajutorul lui Iisus Hristos, Mântuitorul. Să nu fugim de El, ci să-i facem locaș plăcut în sufletele noastre și pentru aceasta nici o jertfă nu este prea mare. Fiecare dorim zile mai bune, mai fericite, dar ele nu vor veni decât atunci când ne vom întoarce, prin pocăință sinceră și adâncă, la viața creștină, care este singura salvare din ghearele morții spirituale, căci numai în felul acesta putem face cunoscută în lume puterea lui Dumnezeu. „Stați împotriva diavolului și el va fugi de voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi” (Iacov 4, 7-8);

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele”. Amin.

ROSTUL ȘI FOLOSUL POSTULUI

Postul Adormirii Maicii Domnului este unul dintre cele patru posturi importante de peste an ale Bisericii Ortodoxe, la capătul căruia vom sărbători mutarea la Viață a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Este un post de numai două săptămâni, dar care se aseamănă ca rigoare cu Postul cel Mare. Acest post este o perioadă de nevoiță duhovnicească, o perioadă rânduită cu multă înțelepciune de către Sfinții Părinți pentru ca, așezându-ne sub omoforul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să ne ostenim cu mai mare stăruință în curățirea de patimi și căutarea sfințeniei, pentru a ne apropia ceva mai mult Dumnezeu. Știm că Maica lui Dumnezeu este „păzitoarea creștinilor nebiruită, și rugătoare neîncetată către Făcătorul” și „nimeni din cei ce aleargă” la ajutorul Ei „nu iese rușinat”. Să ne adâncim după puțină cât mai mult în rugăciune și în pocăință, iar postul este un astfel de prilej binecuvântat. În vremurile pe care la trăim este nevoie de multă rugăciune. Suntem martorii frământărilor din societate, unde împruținarea iubirii și dezbinarea dintre oameni aduc multă amărăciune și riscă să ne cuprindă și pe noi. Auzim de zvonuri ce anunță conflicte în lume, vedem cum necredința și răsturnarea valorilor cuprind pe mulți dintre semenii noștri, asistăm la dezlănțuirea stihii naturii. Ca „fii ai credinței” (Evrei 10, 39), să nu ne lăsăm copleșiți de acestea, ci „să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței” (Evrei 12,1-2). Rostul postului este spre folosul trupului și al sufletului. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Dacă ne înfrânăm de la mâncare și postim, aceasta nu-i fără un temei și nu așa, numai ca să stăm fără să mâncăm, ci pentru că dezlipindu-ne de lucrurile acestei lumi, ne încredințăm celor ale sufletului”. Postul, alături de rugăciune și faptele bune, este una din armele duhovnicești, pe care Însuși Iisus Hristos a folosit-o, și care poate birui și învinge diavolul ce „umbă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8). De asemenea, după mărturia Sfântului Vasile cel Mare, postul este cea mai veche poruncă dată omului de Dumnezeu: „Cucerește-te și sfițește-te, omule, de bătrânețea și vechimea postului, pentru că de o vechime cu lumea este porunca postului. Căci în rai s-a dat această poruncă, atunci când a zis Dumnezeu lui Adam: «Din toți pomii raiului poți să mănânci, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit» (Facere 2, 16-17)”. Însuși Mântuitorul a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, la fel și Maica Lui, Sfinții Apostoli și ucenicii lor. Moise a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; Ilie Proorocul la fel a postit patruzeci de zile. Sfinții Părinți recomandă postul cu multă stăruință. Îl amintim din nou pe Sfântul Ioan Gură de Aur, care ne învață: „Postul potolește zburdălnicia trupului, înfrânează poftele cele nesățioase, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și-l ușurează”. Postim ca să ne mântuim.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: De ce vin atâtea nenorociri asupra oamenilor?

Răspuns: Cauza începătoare a oricărei nefericiri este păcatul. Din pricina multor păcate ne încercăm necazurile, trecem prin chinuri, pătimim suferințe, trecem prin boli, viețuim în agonie și tristețe. Dumnezeu i-a spus primei femei Eva, după neascultarea și căderea ei: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale. În dureri vei naște copii” (Fac 3,16). Cum viermele care se naște din lemn mănâncă lemnul, la fel și tristețea care se naște din păcat, pierde păcatul, dacă este unită cu pocăința: „Întristarea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte” (2 Cor. 7,10).

Întrebare: Cum putem să ne mântuim?

Răspuns: Știm cum putem să ne mântuim, dar din pricina trândăvelii noastre ne pierdem mântuirea. Mai întâi să păzim porunca Domnului: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mt. 22; 37, 39). În această iubire se găsește mântuirea: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii” (Mt. 22, 40).

Întrebare: Ce rău vine din iubirea de arginți (bani)?

Răspuns: Sf. apostol Pavel spune că „iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6, 10). Și după aceea explică: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebunești și vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină și pierzare. Că iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor și cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credință și s-au străpuns cu multe dureri” (1 Timotei 6, 9-10). Furtul, răpirea, ținerea de minte a răului, dușmănia, invidia, uciderea, vin din iubirea de arginți. Din pricina ei se încalcă și legile firești și poruncile dumnezeiești. Iubitorul de arginți le face pe toate una cu pământul, așa cum vântul puternic, când cade deasupra mării liniștite, o tulbură până în adâncurile ei, amestecând nisipul cu valurile. Iubitorul de arginți nu numai că nu are prieteni, dar nici Dumnezeu, așa cum, din pricina patimii lui, este ca demonizat, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Să ne amintim întotdeauna de cuvintele Domnului nostru: „Cât de greu vor intra cei bogăți în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Mc. 10, 23, 25). De aceea, „având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndestulați” (1 Tim 6, 8).

Întrebare: Care este bogăția cea adevărată?

Răspuns: Bogăția virtuților este bogăția cea adevărată. Având această bogăție, chiar dacă suntem lipsiți de bunurile materiale, le avem pe toate (2 Corinteni 6, 10). Bogățiile pământului, bunurile materiale, așa cum a zis Domnul, vor fi mâncate de rugină și furate de hoți (Matei 6, 19). Dimpotrivă, bogățiile cerului, virtuțile și faptele bune simt sigure, nici furul nu le atinge, nici rugină nu le distruge (Luca 12, 33). Cele pământești aparțin pământului și rămân în pământ, unde mai târziu sau mai devreme se vor pierde, în timp ce bogățiile cerești aparțin cerului și rămân nestrucătoare în veșnicie.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 31 iulie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 2 august	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 3 august	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	18:00	Vecernie
Duminică 4 august	06:30	Utrăria și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

ȘCOALA de VARĂ

Program pentru copii și tineri

ZIUA	ORA	ACTIVITĂȚI
1-10 august	10:00 - 12:00	6 - 18 ani Ateliere de creație, filme, discuții, jocuri, amintiri, trăiri, desene, învățături, surprize

Vrăbiuța și cocostârcul

Pe marginea unui lac, pe ramura unei sălcii pletoase, o vrăbiuța își ciugulea penele. Pe lac, un cocostârc trecea maiestros ciugulind alene câte un peștișor, câte un mormoloc. Văzând vrăbiuța, îi zise cu îngâmfare:

- Vai tu, pe cât ești de mică și pricăjită, pe atât ești și de bleagă!
  - De ce zici așa? Îl întrebă cu sfială vrăbiuța.
  - Stai pe creangă și-ți ciugulești penele, pe când aici, în apă, este o mulțime de hrană: peștișori, răcușori, mormoloci, ceva scoici și altele... Dar de... cum să vii aici să ai parte din toate astea, când tu nu ești în stare...
  - Fiecare cu ce poate, răspuse modestă vrăbiuța. Eu nu pot să intru în apă așa cum nici tu nu poți să stai pe crenguța asta.
  - Nu vorbi degeaba! Cum poți spune tu așa o jignire? Ia să vezi!
- Și imediat zbură și se așeză pe crenguța de lângă vrăbiuța. Dar, sub greutatea cocostârcului, crenguța s-a frânt, iar acesta a căzut, s-a lovit de pământ. Și-a frânt o aripă și un picior și s-a pornit pe țipete de durere. O vulpe de aproape, auzi văicărelile cocostârcului și veni iute, știind că-i rost de o masă îmbelșugată.
- MORALA:** Nu-i de ajuns să fii mare și fălos, dacă nu ești mintos.

Să nu batjocorești

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare lună. Lumea a și început să vorbească, ba că tânărul e bolnav, ba ca are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească. Ceilalți tineri de seama lui îl batjocoreau. Chiar și părinții au început să-i spună: „Măi, Petrișor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de răs și de batjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtășesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?!” „Pentru că, răspuse Petrișor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învățătura Sfintei noastre Biserici. Mai bine să fiu batjocorit de lume, decât să mă despart de învățătura și dragostea Mântuitorului Hristos”. A trecut peste un an, dar acum Petrișor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se spovedeau și se împărtășeau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda bună a lui Petrișor, batjocura a pierit, credința s-a întărit, faptele bune s-au înmulțit și Harul lui Dumnezeu peste mulți a coborât. Amin.